

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11Co/31/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8722200807
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: doc. JUDr. Peter Molitoris, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8722200807.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu doc. JUDr. Petra Molitorisa, PhD. a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Milana Majerníka v sporovej veci žalobcu: Slovenská republika, za ktorú koná poverená osoba Slovenská konsolidačná, a.s., Cintorínska 21, 814 99 Bratislava, IČO: 35 776 005, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX/X, XXX XX D. E., o zaplatenie sumy 325,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 21C/14/2022-127 zo dňa 6.9.2023, takto

rozhodol:

- Potvrdzuje rozsudok.
- Sporovým stranám nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Poprad zamietol žalobu žalobcu doručенú prvoinštančnému súdu 23.3.2022 a žalovanej nepriznal náhradu trov konania.

2. Žalobca sa domáhal uloženia povinnosti zaviazat' žalovanú na zaplatenie sumy 325,- eur s 5 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 12.6.2020 do zaplatenia. Svoj nárok odôvodnil tým, že dňa 12.5.2020 bola žalovanej vystavená faktúra č. 7060119943 vo výške 325,- eur splatná do 11.6.2020, za stravu zabezpečenú počas nariadenej izolácie v karanténnom zariadení Akadémie PZ Bratislava za obdobie od 31.3.2020 do 25.4.2020. Keďže žalovaná pohľadávku štátu v lehote splatnosti faktúry neuhradila, zaslal žalovanej Výzvu na úhradu pohľadávky zo dňa 17.1.2022, ktorou vyzval žalovanú na zaplatenie dlžnej sumy do 10 dní od doručenia výzvy. Keďže žalovaná nezaplatila dlžnú sumu v lehote splatnosti, dostala sa do omeškania s plnením peňažného dlhu a vznikla jej zároveň povinnosť zaplatiť zákonný úrok z omeškania. V žalobe poukázal na ust. § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 355/2007 Z. z.“ alebo „zákon o ochrane verejného zdravia“), podľa ktorého náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia, uhrádza ten, kto je povinný tieto povinnosti plniť, ktoré je plne v súlade s Nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 4/2021. Uplatnil si tak nárok na náhradu paušálnych nákladov za stravu, ktorá bola žalovanej zabezpečená počas doby nariadenej izolácie v karanténnom zariadení, ktorú by žalovaná potrebovala zabezpečiť aj v prípade, ak by nebola umiestnená v karanténnom zariadení.

3. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že z dôvodu šírenia nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 vláda Slovenskej republiky vyhlásila podľa § 8 zákona NR SR č. 42/1994 Z. z. o civilnej ochrane obyvateľstva v znení neskorších predpisov počnúc dňom 12.3.2020 od 06:00 hod. mimoriadnu situáciu. Žalovaná absolvovala nariadenú karanténnu izoláciu v karanténnom zariadení

Akadémie PZ Bratislava v Rači, v období od 31.3.2020 do 25.4.2020, pričom za dané obdobie si žalobca nárokuje náhradu za poskytnutú stravu v celkovej sume 325,- eur, ako to vyplýva z faktúry č. 7060119943 zo dňa 12.5.2020, s dátumom splatnosti 11.06.2020. ÚVZ SR vydal dňa 16.3.2020 opatrenie č. OLP/2596/2020 podľa § 5 ods. 4 písm. h) zákona č. 355/2007 Z. z. s poukazom na § 12 ods.2 písm. f) a § 48 ods. 4 písm. e) predmetného zákona, ktorým všetkým osobám, ktoré sa od 16.03.2020 vracajú z postihnutých oblastí zahraničia, sa nariaďuje izolácia v zariadeniach určených Ministerstvom vnútra SR, a to na dobu 14 dní. Poskytovateľ služieb vystavil Ministerstvu vnútra SR faktúru č. 7060119943 na sumu 325,- eur, ktorej predmetom bola refundácia nákladov spojených so stravovaním repatriantov, na podklade príkazu č. OÚ-RV-OKR-2020/004742-1 vydaného podľa zákona 179/2011 zo dňa 11.4.2020.

4. Predmet sporu prvoinštančný súd právne posúdil podľa § 2 ods. 1 písm. m), n), § 4 ods. 1 písm. g), § 12 ods. 2 písm. f) a § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z.

5. Poukázal na nález Ústavného súdu SR vo veci vedenej pod sp. zn. PL. ÚS 4/2021, v ktorom sa Ústavný súd SR zaoberal a rozhodoval o súlade ust. § 4 ods. 1 písm. g), § 12 ods. 2 písm. f) v časti „izolácia v domácom prostredí, alebo v zdravotníckom zariadení, príp. inom určenom zariadení“ a v časti „karanténne opatrenie“, § 48 ods. 4 písm. n), u), aa), § 51 ods. 1 písm. d) v časti „izolácii a karanténnym opatrením“, § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. Podľa názoru súdu v rozhodnom čase od 31.03.2020 do 25.04.2020, kedy sa žalovaná nachádzala v karanténnom zariadení Akadémie PZ Bratislava, čo v konaní nebolo sporné, bola právna úprava podľa § 12 ods. 2 písm. f) cit. zákona upravujúca opatrenia na predchádzanie vzniku a šíreniu prenosných chorôb definovaná ako „izolácia v domácom prostredí, alebo v zdravotníckom zariadení, príp. inom určenom zariadení, zvýšený zdravotný dozor, lekársky dohľad, karanténne opatrenie“. Predmetná právna norma však bola derogovaná Nálezom ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 4/2021-136 zo dňa 08.12.2021, na základe čoho obsah tejto právnej normy týkajúcej sa opatrení na predchádzanie vzniku a šíreniu prenosných ochorení znie: „izolácia, karanténa, zvýšený zdravotný dozor a lekársky dohľad“. Z textu predmetnej právnej normy, od ktorej žalobca odvodzuje svoj nárok, bolo vylúčené opatrenie týkajúce sa izolácie v inom určenom zariadení, aj karanténne opatrenia. V čase posudzovania veci súdom z právnej úpravy nevyplýva oprávnenie Úradu verejného zdravotníctva nariadiť karanténne opatrenie, a preto nemôže ani existovať povinnosť žalovanej znášať náklady. Platí teda záver, že právna úprava v § 12 ods. 2 písm. f) zákona č. 355/2007 Z. z. stanovuje povinnosti iba ak sú spojené s oprávnením Úradu verejného zdravotníctva nariadiť opatrenia. Ústavný súd v predmetnom náleze vyslovil, že ustanovenie § 12 ods. 2 písm. f) v časti „alebo v zdravotníckom zariadení, príp. inom určenom zariadení“ a v časti „karanténne opatrenia“ ust. § 48 ods. 1 písm. n) v časti „alebo karanténa osoby podozrivé z nákazy“ ust. § 48 ods. 4 písm. u) v časti „alebo karanténa“ a ust. § 51 ods. 1 písm. d) v časti „a karanténnym opatrením“ zákona č. 355/2007 Z. z., nie sú v súlade s jednotlivými článkami Ústavy SR a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nález Ústavného súdu SR bol vyhlásený v Zbierke zákonov dňa 31.12.2021 pod číslom 551/2021 Z. z., kedy podľa § 91 ods. 1 Zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov, uvedené ustanovenia stratili účinnosť a následne i platnosť podľa § 91 ods. 2 cit. zákona. Ústavný súd SR teda v uvedenom Náleze konštatoval protiústavnosť ust. § 12 ods. 2 písm. f) Zákona o ochrane verejného zdravia v tej jeho časti, ktorá predstavovala právny základ možnosti Úradu verejného zdravotníctva nariadiť izoláciu osoby v zdravotníckom zariadení, príp. inom určenom zariadení. Úrad verejného zdravotníctva SR vydal dňa 15.3.2020 opatrenie č. OLP/2595/2020, a to na podklade § 12 ods. 2 písm. f) zákona č. 355/2007 Z. z., pričom toto opatrenie Úradu verejného zdravotníctva SR bolo dôvodom, že žalovaná bola počas nariadenej izolácie v karanténnom zariadení Akadémie PZ Bratislava. Z dôvodu rozporu s Ústavou SR v dôsledku nálezu Ústavného súdu SR uvedeného vyššie, stratilo účinnosť zákonné ustanovenie, ktoré dovoľovalo nariadiť izoláciu osôb v karanténnom zariadení, a teda takéto obmedzenie práv nebolo vykonané na ústavne akceptovateľnom základe, a preto nemožno práve z hore uvedených dôvodov dospieť k záveru, že by dotknutej osobe, teda žalovanej, mala vzniknúť povinnosť nahrádzať s takýmto obmedzením náklady spojené štátu. Za situácie, ak právna úprava izolácie osôb v karanténnych zariadeniach bola Ústavným súdom SR vyhodnotená ako protiústavná, v súlade so zmyslom právnej zásady, že „z nepráva nemôže vzniknúť právo“, nie je prípustné, aby dotknutá osoba, teda žalovaná, mala preplatiť náklady spojené s pobytom v karanténnom zariadení. Hmotnoprávne účinky Nálezu Ústavného súdu SR o nesúlade právnych predpisov s ústavou, treba vykladať tak, že platia ex tunc, tzv. od začiatku, a to tak vo veciach judikovaných právoplatne pred uverejnením Nálezu v Zbierke zákonov, ako aj vo veciach právoplatne neskončených v momente jeho zverejnenia v Zbierke zákonov (Uznesenie ÚS SR sp. zn. PL.ZÚS 1/06 z 11.10.2006). Ustanovenie zákona, ktoré bolo Nálezom Ústavného súdu SR vyhlásené za nesúladne s ústavou, stráca po márnom

uplynutí lehoty podľa čl. 125 ods. 3 tretej vety Ústavy SR platnosť ex tunc, tzv. takéto ustanovenie zákona bolo od začiatku anulované. Na takéto ustanovenie zákona sa hľadí akoby nikdy nebolo platné a nebolo súčasťou právneho poriadku SR a za situácie, keď súd rozhoduje v čase, keď už ustanovenie zákona nesúladi s ústavou nie je účinné a platné, tzv. nie je už súčasťou právneho poriadku SR, nemôže na daný prípad takéto ustanovenie zákona súd aplikovať, a to bez ohľadu na to, že v čase keď nárok vznikol bolo ustanovenie platné a účinné. Súd prvej inštancie tiež uviedol, že síce Ústavný súd SR v predmetnom náleze ust. § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. nevyhlásil za protiústavné, ale Ústavný súd SR za protiústavnú vyhlásil izoláciu mimo domáceho prostredia (v inom zariadení), keď vyslovil nesúlad § 12 ods. 2 písm. f) v časti „alebo zdravotníckom zariadení, príp. inom určenom zariadení“ a v časti „karanténne opatrenia“, teda základ nároku vyplývajúci z protiústavnosti umiestnenia osoby v karanténnom zariadení, potom nemožno dospieť k záveru, že by žalovanej mala vzniknúť povinnosť nahrádzať s takýmto obmedzením náklady, ktoré vznikli štátu. K trovám konania súd uviedol, že keďže v konaní bola úspešná žalovaná, ktorá si neuplatnila trovy konania, ani jej trovy konania zo spisu nevyplyvali, aj keď jej vznikol nárok na náhradu trov konania, súd jej nepriznal trovy konania vzhľadom na to, že jej žiadne trovy konania nevznikli. V prípade, ak súd v civilnom súdnom konaní alebo správnom súdnom konaní vydal rozhodnutie na základe právneho predpisu (resp. jeho časti alebo ustanovenia), ktorý neskôr na základe nálezu ústavného súdu podľa § 88 ods. 2 stratil v zmysle čl. 125 ods. 3 Ústavy SR sčasti alebo v niektorom ustanovení účinnosť, pričom toto rozhodnutie nadobudlo aj právoplatnosť, nemá strata účinnosti tohto právneho predpisu (resp. jeho časti alebo ustanovenia) na právoplatnosť takéhoto rozhodnutia žiaden vplyv. Ak však takýmto rozhodnutím súdu bola uložená povinnosť, nemožno splnenie tejto povinnosti nútene vymáhať, t. j. takéto rozhodnutie ex lege prestáva byť exekučným titulom. Hmotnoprávne účinky nálezu o nesúlade teda pôsobia ex tunc, keďže aj keď nedochádza k obnove právoplatne skončeného civilného súdneho konania alebo správneho súdneho konania, ak povinný subjekt do vyhlásenia nálezu ústavného súdu o nesúlade povinnosť uloženú rozhodnutím nesplní, stáva sa táto nevymáhateľnou proti vôli povinného subjektu. Ustanovenie § 93 ods. 2 na druhej strane neposkytuje žiadnu ochranu tomu účastníkovi právoplatne skončeného civilného súdneho konania alebo správneho súdneho konania, ktorý bol v tomto konaní neúspešný, teda uplatnený nárok mu vzhľadom na aplikáciu nesúladného právneho predpisu nebol priznaný, resp. nebol priznaný v celom rozsahu.

6. Proti rozsudku prvoinštančného súdu sa odvolal žalobca včas podaným odvolaním, ktoré bolo podané Slovenskou konsolidačnou, a.s. ako poverenou osobou v zmysle zákona č. 374/2004 Z. z. o pohľadávkach štátu a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej ako „žalobca“ alebo „odvolateľ“). Odvolateľ dôvody odvolania vymedzil poukázaním na § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Osobitne namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia a zároveň rozhodnutiu vytkol, že zo strany súdu prvej inštancie došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci.

7. V podanom odvolaní žalobca zároveň oznámil odvolaciemu súdu, že Zmluvou o vymáhaní pohľadávok štátu č. 18/2022/MV SR zo dňa 12.8.2022, zverejnenou v CRZ dňa 18.8.2022 pod číslom Z2200159, ktorá bola uzavretá v zmysle zák. č. 374/2014 Z. z. o pohľadávkach štátu a o zmene a doplnení niektorých zákonov medzi správcom pohľadávok štátu - Ministerstvom vnútra SR so sídlom v Bratislave, IČO: 00151866 a Slovenskou konsolidačnou, a.s. so sídlom v Bratislave, IČO: 35776005, bolo Slovenskej konsolidačnej, a.s. ako poverenej osobe postúpené právo uplatňovať a vymáhať (konsolidovať) pohľadávku štátu voči žalovanému z nezaplatenej faktúry č. 7060119943 vystavenej dňa 12.5.2020 a splatnej do 11.6.2020. V zmysle ust. § 16 ods. 7 zák. č. 374/2014 Z.z. o pohľadávkach štátu a o zmene a doplnení niektorých zákonov dňom účinnosti zmluvy o vymáhaní pohľadávky štátu vstupuje do postavenia správcu v príslušnom konaní poverená osoba, t. j. Slovenská konsolidačná, a.s. a správca toto postavenie stráca.

8. Žalobca v odvolaní poukázal na to, že žalovaná absolvovala nariadenú karanténnu izoláciu v karanténnom zariadení Akadémia PZ Bratislava v Rači, v období od 31.3.2020 do 25.4.2020, pričom za dané obdobie si žalobca nárokuje náhradu za poskytnutú stravu v celkovej sume 325,- eur, ako to vyplýva z faktúry č. 7060119943 zo dňa 12.5.2020, s dátumom splatnosti 11.6.2020. Táto karanténna izolácia bola vykonaná v súlade s opatrením ÚVZ SR zo dňa 16.3.2020 č. OLP/2596/2020 podľa § 5 ods. 4 písm. h) zákona č. 355/2007 Z. z. s poukazom na § 12 ods. 2 písm. f) a § 48 ods. 4 písm. e) predmetného zákona, ktorým všetkým osobám, ktoré sa od 16.3.2020, ktorým všetkým osobám, ktoré sa od 16.3.2020 od 06:00 hod. skupinovo vracajú z postihnutých oblastí zahraničia, sa nariaďuje izolácia v zariadeniach určených Ministerstvom vnútra SR, a to na dobu 14 dní. Podľa § 58 ods. 2 zákona č.

355/2007 Z. z. bolo cieľom zákonodarcu, aby osoby, ktoré sú povinné plniť povinnosti podľa zákona a ktoré im boli nariadené v rozhodnom čase opatrením UVZ znášali náklady s tým spojené. V súdom citovanom náleze ústavný súd (bod 157) potvrdil, že ide o jasnú zákonom ustanovenú povinnosť, ktorá zasahuje do práva povinnej osoby vlastníť majetok podľa Článku 20 Ústavy SR. Prípustnosť tohto zásahu do vlastníctva z hľadiska rozsahu je výslovne obmedzená výškou nákladov spojených s plnením uložených povinností, ktoré je fyzická osoba povinná znášať sama. Ide pritom o náklady plnenia akýchkoľvek (uložených) povinností, nielen povinnosti podrobiť sa opatreniam obmedzujúcim jej osobnú slobodu - patrí sem napríklad aj povinnosť znášať náklady spojené s používaním preventívnych a iných ochranných pomôcok, náklady dezinfekcie atď. (nález Ústavného súdu SR PL. ÚS 4/2021, bod 158). Žalobca ďalej poukázal na bod 196. citovaného nálezu, z ktorého jednoznačne vyplýva, že derogácia ustanovení zákona č. 355/2007 Z. z., ktoré boli identifikované ústavným súdom ako nesúladné s ústavou so sebou nesie právne účinky ex nunc (teda nie spätne, retroaktívne). Preto ani nezakladá náhradové nároky v dôsledku nariadených opatrení majúcich základ v derogovaných ustanoveniach a uplatnených voči ich adresátom v období, keď sa na tieto ustanovenia vzťahovala prezumpcia ich súladu s právnymi predpismi vyššej právnej sily.“ Z vyššie uvedeného teda podľa žalobcu vyplýva, že derogácia, so sebou nesie právne účinky ex nunc, tzn. s časovou pôsobnosťou od teraz bez možnosti spätnej platnosti. Samotná skutočnosť, že niektoré ustanovenia zákona č. 355/2007 Z. z. stratili účinnosť, nemá preto dopad na povinnosť žalovanej refundovať žalobcovi náklady, ktoré mu vznikli. Žalobca poukázal aj na skutočnosť, že vláda Slovenskej republiky uznesením č. 113 z 15. marca 2020 (ďalej len „uznesenie č. 113“) uložila Ministerstvu vnútra SR, ktoré je ústredným orgánom štátnej správy, povinnosť vykonať opatrenia so zabezpečením povinnej karantény osôb do karanténnych zariadení určených Ministerstvom vnútra SR. Samotné nariadenie izolácie nebolo v kompetencii Ministerstva vnútra SR. Žalobca poznamenal, že Ministerstvo vnútra SR nie je platiteľom DPH, čo je uvedené aj na vystavenej faktúre. Na základe tejto skutočnosti Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky nebolo povinné vystavovať faktúru a v zmysle zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov postačovalo vystaviť účtovný doklad. Napriek vyššie uvedenému Ministerstvo vnútra SR vystavilo pre tieto osoby faktúry, ktoré obsahujú všetky náležitosti účtovného dokladu a obsahujú aj údaje nad rámec zákonnej povinnosti. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie sa nijakým relevantným spôsobom nevysporiadal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré boli pre rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, keďže fyzické osoby neplatia všetky náklady, ktoré sú spojené s povinnou izoláciou, ale iba stanovenú paušálnu čiastku za stravu. Ustanovenie § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. umožňuje obmedziť vlastníctvo fyzickej osoby v rozsahu nákladov, ktoré vzniknú pri plnení povinností uložených fyzickej osobe v záujme ochrany verejného zdravia tým, že tieto náklady je fyzická osoba povinná znášať. Uloženie povinnosti podľa ustanovenia § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. znášať náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia, osobe, ktorá je povinná tieto povinnosti plniť, je podľa Ústavného súdu SR v súlade s ustanoveniami Ústavy SR (nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS 4/2021). Žalovaná je tým subjektom, ktorý niesol hmotnoprávnu povinnosť znášať náklady za stravu podľa § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. počas nariadenej izolácie. V súlade so zákonným ustanovením § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. karanténne opatrenia mala plniť žalovaná a z uvedeného dôvodu mala aj náklady s nimi spojené uhrádzať sama. Keďže povinnosť svedčí žalovanej, je dôvodné od žalovanej požadovať náhradu nákladov súvisiacich so zabezpečením stravy, a preto si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie paušálnych nákladov za stravu, ktorá bola žalovanej zabezpečovaná počas nariadenej izolácie. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca v závere svojho odvolania konštatuje, že v čase nariadenej karantény bol daný právny základ pre nariadenie karantény pre žalovanú, žalovaná karanténu absolvovala, bola jej poskytnutá strava v čase nariadenej karantény a výška nákladov je primeraná, keďže ide o štandardnú finančnú čiastku, ktorú zrejme i vo vyššej miere by žalovaná uhradila, ak by tieto náklady znášala i mimo umiestnenia do karantény. Na podporu svojho právneho názoru žalobca poukázal na niektoré rozhodnutia súdov v totožných veciach, v ktorých súdy vyhodnotili žaloby, resp. návrhy na vydanie platobného rozkazu ako dôvodné s poukazom na právnu argumentáciu žalobcu podporenú listinnými dôkazmi: na rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 16Co/6/2023-106 zo dňa 29.5.2023, rozsudok Okresného súdu Humenné č. k. 6C/19/2022 zo dňa 25.10.2022, rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 6C/8/2022 - 30 zo dňa 28.6.2022, rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 13C/8/2022 zo dňa 11.7.2022, rozsudok Okresného súdu Poprad č. k. 12C/16/2022-30 zo dňa 7.7.2022, rozsudok Okresného súdu Košice - okolie sp. zn. 12C/23/2022 zo dňa 29.7.2022. Záverom odvolateľ navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovieť, alternatívne rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

10. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 CSP). Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle § 220 CSP. Dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie vyslovil, že základ nároku na úhradu nákladov za zabezpečenie stravy v čase nariadenej izolácie žalovanej za obdobie od 31.3.2020 do 25.4.2020 nie je daný, riadne ozrejmil, pričom sa vysporiadal so skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi žalobcu a žalovanej. Keďže v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie zodpovedal na v konaní nastolené právne otázky (bod 17 - 23) majúce pri rozhodovaní o tomto nároku podstatný význam, pričom sa v rozhodnutí vysporiadal i s podstatnými tvrdeniami sporových strán vznesenými v konaní na súde prvej inštancie (§ 387 ods.2, 3 CSP), odvolací súd konštatuje, že odvolací dôvod spočívajúci v tvrdení o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku nebol naplnený.

11. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (stranami sporu). Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV.ÚS 115/03). Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva sporovej strany na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I.ÚS 50/04).

12. Aj s prihliadnutím na uvedené odvolací súd využíva možnosť podľa § 387 ods. 2 CSP v odôvodnení sa obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku, preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalobcu v odvolaní. S poukazom na uvedené, sa odvolací súd zaoberal len tými odvolacími námietkami a argumentmi žalobcu, ktoré boli pre rozhodnutie o odvolaní relevantné (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/238/2008 zo dňa 30.11.2009).

13. Pokiaľ ide o žalobcom označené odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) CSP odvolací súd konštatuje, že žalobca tieto síce vo svojom odvolaní označil, avšak žiadnym spôsobom ich nekonkretizoval ani ich v rámci odvolacej argumentácie bližšie neodôvodnil. V tejto súvislosti je možné poukázať na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 90/2019 zo dňa 5.11.2019, v ktorom ústavný súd okrem ďalšieho uviedol, cit.: „iba uvedenie všeobecných odvolacích dôvodov v odvolaní nie je postačujúce na to, aby odvolací súd mohol o odvolaní rozhodnúť, resp. uvedením len všeobecných odvolacích dôvodov v odvolaní bez bližšej špecifikácie konkrétnych okolností prípadu nie je splnená zákonom stanovená náležitosť odvolania spočívajúca v povinnosti uviesť v odvolaní „odvolacie dôvody“. Ústavný súd zároveň dodáva, že relevantná právna úprava neumožňuje súdu vyzvať stranu sporu na doplnenie chýbajúcej náležitosti odvolania spočívajúcej v absencii konkretizácie odvolacieho dôvodu a zároveň neumožňuje strane sporu meniť a dopĺňať odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie po uplynutí lehoty na podanie odvolania.“

14. Obdobne Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 6Cdo/175/2017 z 27.2.2018 konštatoval, že dôvody odvolania uvedené v zákone „samy o sebe nie sú postačujúcim vymedzením dôvodov, pre ktorý sa odvolanie napadá, pokiaľ nie sú špecifikované konkrétnymi skutkovými okolnosťami prípadu“.

15. S poukazom na uvedené skutočnosti, ako aj na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 380 CSP), ktorá predpokladá ich riadne, konkrétne a odôvodnené vymedzenie vo väzbe na špecifikované závery alebo postupy súdu prvej inštancie, sa odvolací súd touto časťou odvolacích dôvodov bližšie nezaoberal.

16. K odvolaciemu dôvodu žalobcu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah odôvodnenia súdom prvej inštancie uvedený v odsekoch 8. až 28. napadnutého rozhodnutia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie za správne.

17. Súd prvej inštancie správne ustálil základ uplatneného nároku, ktorým bolo zodpovedanie otázky, či žalobca preukázal skutočnosť, že mu vznikla pohľadávka voči žalovanému pri plnení povinností uložených v § 12 ods. 2 písm. f) zák. č. 355/2007 Z. z. v spojení s Opatrením č. P. zo dňa 16.3.2020 a či na strane žalovaného existuje zákonná povinnosť náklady vzniknuté v súvislosti s uvedeným opatrením, uhradiť. Pre zodpovedanie tejto kľúčovej otázky bolo osobitne významné, že v rozhodnom čase od 31.3.2020 do 25.4.2020, kedy bola žalovaná v karanténnom zariadení Akadémie PZ Bratislava, bolo ustanovenie § 12 ods. 2 písm. f) zák. č. 355/2007 Z. z. účinné v znení „... opatrenia na predchádzanie vzniku a šíreniu prenosných ochorení sú izolácia v domácom prostredí alebo v zdravotníckom zariadení, prípadne inom určenom zariadení, zvýšený zdravotný dozor, lekársky dohľad, karanténne opatrenia. ...“ Uvedená prvá norma bola následne derogovaná nálezom Ústavného súdu PL.ÚS 4/2021-136 zo dňa 08.12.2021, na základe čoho obsah právnej normy ustanovenia § 12 ods. 2 písm. f) zák. č. 355/2007 Z. z. znie „... opatrenia na predchádzanie vzniku a šíreniu prenosných ochorení sú izolácia, karanténa, zvýšený zdravotný dozor a lekársky dohľad. ...“ Z textu uvedenej právnej normy, s ktorou žalobca spája svoj nárok, bolo tak vylúčené opatrenie týkajúce sa izolácie v inom určenom zariadení, aj karanténne opatrenia.

18. Už v čase podania žaloby dňa 23.3.2022 z právnej úpravy nevyplývalo oprávnenie pre Úrad verejného zdravotníctva nariadiť karanténne opatrenia izoláciou v inom určenom zariadení, a to práve v dôsledku konštatovania rozporu tejto zákonnej úpravy s ústavou SR. Uloženie povinnosti žalovanej znášať náklady izolácie by tak bolo v rozpore so zásadou „z nepráva nemôže vzniknúť právo“, ako na to správne poukázal už súd prvej inštancie. Žalobca si takouto žalobou v podstate uplatňuje nárok, ktorý sa vo svojom základe opiera o ustanovenia právneho predpisu, u ktorých bol konštatovaný nesúlad s ústavou Slovenskej republiky a v čase uplatnenia nároku na súde už neboli pre tento rozpor súčasťou právneho poriadku, pričom neústavnosť týchto ustanovení spôsobil nedôslednou legislatívnou činnosťou samotný žalobca – Slovenská republika.

19. Žalobca v odvolaní spochybnil právne závery súdu prvej inštancie o pôsobení hmotnoprávných účinkoch nálezu PL. ÚS 4/2021 zo dňa 8.12.2021 ex tunc, pričom poukázal na bod 196. citovaného nálezu a konštatoval, že účinky nálezu pôsobia v danom prípade výlučne do budúcnosti s účinkami ex nunc. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na relevantné závery právnej doktríny: „Aj keď Ústava SR ani zákon o ústavnom súde neobsahujú osobitné ustanovenia o hmotnoprávných účinkoch nálezu ústavného súdu o nesúlade vydaného pred právoplatným skončením civilného súdneho konania alebo správneho súdneho konania, možno konštatovať, že v týchto veciach nastávajú hmotnoprávne účinky pre všetkých účastníkov civilného súdneho konania alebo správneho súdneho konania ex tunc. Ak sa totiž tieto účinky prejavujú ex tunc vo veciach judikovaných právoplatne pred uverejnením nálezu ústavného súdu o nesúlade, potom to a fortiori musí tak byť vo veciach neskončených právoplatne v momente vyhlásenia nálezu ústavného súdu o nesúlade. Opačný výklad by popieral princíp zachovania ústavnosti a zároveň by neprípustne absolutizoval princíp právnej istoty. V tejto súvislosti možno zároveň poukázať na § 193 CSP, resp. § 131 SSP, v zmysle ktorých je súd viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s ústavou, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd ... Následkom nálezu ústavného súdu o nesúlade by teda malo byť, že všeobecný súd daný právny predpis (resp. jeho časť alebo niektoré

jeho ustanovenie) nebude pri rozhodovaní veci aplikovať. Pri opačnom názore by totiž oprávnenie všeobecného súdu podať návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov nemalo žiaden konkrétny praktický význam, keďže aj keď by ústavný súd nesúladiť napadnutého právneho predpisu (resp. jeho časti alebo niektorého jeho ustanovenia) vyslovil, nič by sa tým nezmenilo na posúdení konkrétnej veci, keďže rozhodné skutočnosti nastali ešte v čase, keď bol tento napadnutý právny predpis (resp. jeho časť alebo niektoré jeho ustanovenie), ktorého nesúladiť ústavný súd nálezom následne vyslovil, platný a účinný a vzťahovala sa naň prezumpcia ústavnosti.“ (Mihaľov, J. in. Macejková, I., Bárány, E., Baricová, J., Fiačan, I., Holländer, P., Svák, J. a kolektív: Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár. 1. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2020, s. 786/787).

20. Uvedeným záverom napokon nasvedčuje aj znenie § 93 ods. 2 Zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ostatné právoplatné rozhodnutia (okrem rozhodnutí uvedených v § 93 ods. 1 ZoÚS, pozn.) vydané v civilnom súdnom konaní alebo správnom súdnom konaní na základe právneho predpisu, ktorý celkom, sčasti alebo v niektorom ustanovení stratil účinnosť, zostávajú nedotknuté; povinnosti uložené takýmito rozhodnutiami nemožno nútene vymáhať.

21. Aj v prípade zohľadnenia skutočností, ktoré súd prvej inštancie vyhodnotil ako nesporné v zmysle tom, že žalovaný bol prijímateľom poskytnutej stravy, ktorá úvaha by mohla viesť k záveru o vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho strane, je preto potrebné mať na zreteli, že na právnom úkone, ktorý nepožíva právnu ochranu, nemožno zakladať iné práva (napr. rozhodnutie Ústavného súdu SR II.ÚS 346/08). Nemožno zabúdať na jeden zo základných ústavných princípov v zmysle tom, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (článok 2 ods. 2 Ústavy SR, do pozornosti tiež uznesenie KS Prešov sp. zn. 6Co/26/2023 citované súdom prvej inštancie).

22. Ohľadne právneho posúdenia veci v reakcii na žalobcom odkazované rozhodnutia prevažne okresných súdov a odvolací súd poukazuje na nasledovné rozhodnutia iných odvolacích súdov, ktoré sa predmetnou problematikou už v predchádzajúcom období zaoberali a dospeli k rovnakému záveru, ako súd prvej inštancie a odvolací súd. Ide napr. o nasledovné rozhodnutia: Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „KS BB“), sp. zn. 13Co/95/2022 - 30.1.2023, z odôvodnenia: „29. Odvolací súd z uvedeného vyvodzuje, že ak kvôli rozporu s Ústavou SR stratilo účinnosť zákonné ustanovenie, ktoré dovoľovalo nariadiť izoláciu osôb (vrátane žalovanej) v karanténnom zariadení a teda takéto obmedzenie práv nebolo vykonané na ústavne akceptovateľnom základe, nemožno inou optikou hľadiť ani na okolnosť, či v tej súvislosti vznikla dotknutej osobe povinnosť nahrádzať s takýmto obmedzením spojené náklady. Inak povedané, ak právna úprava izolácie osôb v karanténnych zariadeniach bola vyhodnotená ústavným súdom ako protiústavná, už len zmysel právnej zásady „z neprávania nemôže vzniknúť právo“ nepripúšťa, aby dotknutá osoba mala preplatiť (štátu) náklady spojené s pobytom v karanténnom zariadení.“ KS BB, sp. zn. 14Co/62/2022 - 27.6.2023, z odôvodnenia: „Súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu z dôvodu nepreukázania nároku vzhľadom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS 4/2021-136 zo dňa 8.12.2021, keď chýba právny dôvod, pre ktorý by mal žalovaný žalobcovi hradiť náklady. Je potrebné poukázať na to, že právo žalobcu požadovať od žalovaného náhradu nákladov na zabezpečenie stravy počas nariadenej izolácie žalovaného v karanténnom zariadení I. za žalované obdobie, by muselo vyplývať z konkrétneho zákonného ustanovenia právneho poriadku SR, pretože len taký prístup zodpovedá princípu, že štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR). Podľa názoru odvolacieho súdu takéto ustanovenie však nebolo súčasťou právneho poriadku, keďže vzhľadom na účinky vyplývajúce z nálezov Ústavného súdu, ktorý so spätnou účinnosťou derogoval zákonné ustanovenia, ktoré umožňovali nariadenie izolácie v karanténnom zariadení. Absenciu príslušného zákonného ustanovenia nie je spôsobilý napraviť postup, kedy žalovanému bola vystavená faktúra na úhradu nákladov počas jemu nariadenej izolácie v karanténnom zariadení.“ KS BB, sp. zn. 16Co/49/2022 - 23.11.2022 z odôvodnenia: „16.1 ....V čase, kedy žalobca uplatnil svoje nároky na súde, bola právna norma § 12 ods. 2 písm. f) zák. č. 355/2007 Z. z. dotknutá nálezom Ústavného súdu. Okresný súd teda správne založil svoje rozhodnutie na tom, že žalobca nepreukázal existenciu právneho vzťahu so žalovaným. Podstatné pre posúdenie veci je to, že súd vyložil právnu normu v spojení s nálezom Ústavného súdu PL.ÚS 4/2021 v prospech žalovaného, pretože karanténne opatrenia a izolácie v inom určenom zariadení stratila oporu v právnej norme.“ Krajský súd v Žiline, sp. zn. 7Co/56/2023 - 15.8.2023 z odôvodnenia: „7. V kontexte vyššie uvedených úvah potom odvolací súd v rámci limitov, ktoré jednoznačne stanovil Ústavný súd SR vo vyššie uvedenom náleze, dospel k záveru, že uplatňovanie nároku podľa § 58 ods.

2 zákona č. 355/2007 Z. z. by v posudzovanom prípade fakticky malo za následok prehlbovanie zásahu štátu do práva jeho občana na základe právneho predpisu, ktorý je nesúladný s Ústavou Slovenskej republiky. Je potrebné zdôrazniť, že štát (štátny orgán) môže pri uplatňovaní štátneho donútenia konať iba na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (článok 2 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky).“ KS BB, sp. zn. 14Co/79/2022 - 30.7.2023 z odôvodnenia: „6 Odvolací súd považuje za dôvodnú námietku žalovanej, že súd prvej inštancie posudzoval existenciu a odôvodnenosť nárokov uplatňovaných žalobkyňou len izolovane, a nie komplexne v nadväznosti na obsah celého nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS. 4/2021. Pokiaľ žalobkyňa žalobou uplatnený nárok odvodzovala od ust. § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane verejného zdravia, odvolací súd konštatuje, že uvedené ustanovenie nepredstavuje právny podklad na domáhanie sa náhrady vynaložených nákladov, ktoré vzniknú pri plnení povinností určených zákonom o ochrane verejného zdravia alebo inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu zdravia. V rozhodnom čase od 6.4.2020 do 14.4.2020 kedy sa žalovaná nachádzala v karanténnom zariadení M. X V., K. (čo v konaní sporné nebolo) bola právna úprava podľa § 12 ods. 2 písm. f) zákona č. 355/2007 Z. z. upravujúca opatrenia na predchádzanie vzniku a šíreniu prenosných chorôb definovaná ako „izolácia v domácom prostredí alebo v zdravotníckom zariadení, prípadne inom určenom zariadení, zvýšený zdravotný dozor, lekársky dohľad, karanténne opatrenie“. Predmetná právna norma však bola derogovaná nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 4/2021-136 zo dňa 8.12.2021 na základe čoho obsah tejto právnej normy týkajúcej sa opatrení na predchádzanie vzniku a šíreniu prenosných ochorení znie „izolácia, karanténa, zvýšený zdravotný dozor a lekársky dohľad. Z textu predmetnej právnej normy, od ktorej žalobkyňa odvodzuje svoj nárok, bolo vylúčené opatrenie, týkajúce sa izolácie v inom určenom zariadení, aj karanténne opatrenia.“ KS BB, sp. zn. 16Co/81/2022 - 8.12.2022, z odôvodnenia: „14. Žalobca vyvodzuje z § 58 ods. 2 zák. č. 355/2007 Z. z. pasívnu legitimáciu žalovaného ako osoby, ktorá bola povinná plniť povinnosti ustanovené týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia a náklady spojené s plnením týchto povinností. Opomína, že v čase, keď uplatnil svoje nároky na súde, bola právna norma § 12 ods. 2 písm. f) zák. č. 355/2007 Z. z. dotknutá nálezom Ústavného súdu. Okresný súd teda správne založil svoje rozhodnutie na tom, že žalobca nepreukázal existenciu právneho vzťahu so žalovaným. Podstatné pre posúdenie veci je to, že súd vyložil právnu normu v spojení s nálezom Ústavného súdu PL.ÚS 4/2021 v prospech žalovaného, pretože karanténne opatrenia a izolácie v inom určenom zariadení stratila oporu v právnej norme.“ Krajský súd v Bratislave, sp. zn. 6Co/25/2023 z 28.2.2024, z odôvodnenia: „Právo žalobcu na náhradu nákladov za zabezpečenú stravu počas nariadenej izolácie žalovaného v karanténnom zariadení Akadémie PZ Bratislava za žalované obdobie, by muselo vyplývať z konkrétneho zákonného ustanovenia právneho poriadku SR, pretože len taký prístup zodpovedá princípu, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR). Odvolací súd, s poukazom na vyššie uvedené je názoru, že takéto ustanovenie nebolo súčasťou právneho poriadku SR, keď vzhľadom na účinky vyplývajúce z uvedeného nálezu ústavného súdu, ktorý so spätnou účinnosťou derogoval zákonné ustanovenia, ktoré umožňovali nariadenie izolácie v karanténnom zariadení. V tejto súvislosti odvolací súd opäť zdôrazňuje, že v čase posudzovania veci súdom prvej inštancie z právnej úpravy, s dôrazom na nález sp. zn. PL.ÚS 4/2021-136 zo dňa 8.12.2021, nevyplyva oprávnenie Úradu verejného zdravotníctva nariadiť karanténne opatrenie a preto nemôže ani existovať povinnosť žalovaného znášať náklady, ktoré takýmto nezákonným obmedzením vznikli a to v súlade s právnou zásadou ‚z neprávania nemôže vzniknúť právo‘ “. Žalovaným odkazované rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16Co/6/2023 z 29.5.2023 je možné považovať za rozhodnutie ojedinelé, opačným spôsobom bola obdobná vec posúdená odvolacím súdom napr. vo veciach sp. zn. 3Co/21/2023, sp. zn. 6Co/26/2023. Súdnou prax odvolacích súdov je teda s prihliadnutím na uvedené možné považovať za ustálenú v názore, že úprava § 12 ods. 2 písm. f) zákona č. 355/2007 Z. z. stanovuje povinnosti, iba ak sú spojené s oprávnením Úradu verejného zdravotníctva nariadiť opatrenia, ktoré však s odkazom na nález ústavného súdu PL.ÚS 4/2021-136 zo dňa 8.12.2021 úradu chýba, preto žalobca nemá podľa § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. právny titul na žalobou uplatnené náklady od žalovanej, a to bez ohľadu na to, že vo vzťahu k samotnému ustanoveniu § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. ústavný súd nesúlads s ústavou nekonštatoval.

23. Na základe uvedeného obsah odvolania žalobcu nebol spôsobilý spochybníť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd

prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne a právne správne potvrdil.

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola plne úspešná žalovaná, ktorá by mala nárok aj na náhradu trov odvolacieho konania. Avšak z obsahu spisu odvolací súd nezistil, že by žalovanej v odvolacom konaní nejaké konkrétne trovy vznikli (žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila), odvolací súd preto stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

25. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).